

Zákon smotany

Vložil maiky - 14/03/2010 10:am14

Zákon smotany

Ukážky z vynikajúcej knihy Vladimíra Ferka, ktorú je dnes bohužiaľ veľmi ťažké zohnať. Ukážky nereprezentujú celkový charakter knihy. Sú však výkričníkom ťažkého osudu ľudí - Slovákov. Sú to príbehy neslobody, cenzúry, vraždenia, deportácií detí, z ktorých žiadne sa nedočkalo odškodnenia alebo pozornosti médií.

...

Maďari sa teda bez akýchkoľvek zábran vrhali do demografického kotla. Takto ponímaným etnickým inžinierstvom predznamovali i inšpirovali neskorší nacizmus. V súdobej tlači niet ani náznaku po dákej rasovej averzii ugrofínskeho živlu k Slovanom či Germánom. Až o sto rokov neskôr sa narodil už spomínaný geológ, učiteľ demokracie, aby sa na sklonku druhého tisícročia vytrasil so svojím najhlúpejším, rýdzo rasistickým mementom na adresu Maďarov, aby nevstupovali do zmiešaných manželstiev so Slovákami, lebo je to „špinenie maďarskej rasy". (Spomeňme si na zákaz manželstiev medzi tzv. Árijcami a Židmi z čias druhej svetovej vojny!) Nevieť, či pána Duraya k tomuto výroku primäl pohľad do zrkadla, v ktorom zistil, že vôbec nemá vzhľad starých Uhrov, ale naopak, už celkom stredoeurópsky, že aj on sám je už v stredoeurópskom kotli geneticky pretavený.

Druhým zdrojom tohto jeho rasistického stanoviska mohla byť informácia publikovaná v odbornej tlači, že kým u Fínov sa starofínske gény vyskytujú u 36,5 % populácie, u Maďarov, ugrofínskych príbuzných, je to len 12,6 %. Fíni nemali na severe vitálneho suseda...

„Chrabrá" maďarská krv je teda z hľadiska pána Duraya poriadne zašpinená. Výsledok genetického rozboru je pre tú časť Maďarov, ktorí žijú v zajatí starých mýtov a ideí, krajne nepríjemný, podobne ako výsledky archeologického či filologického bádania.

Aj demografia má svoju stratigrafiu. Čiže — neskoro, pán Duray!

Maďari nemali šťastie na politikov-štátnikov, akým bol nesporne Štefan I. Vedenia kmeňového zväzu starých Uhrov sa zmocnila turecká vládnuca vrstva, ona bola strojcom „starej slávy", ktorá, ako zaznamenal historik Daniel Rapant, bola u Maďarov ešte v 19. storočí na prvom mieste hierarchie vlastností a hodnôt:

„Výbojné činy predkov, rozsiahlosť nimi podmanených území, uhorské šľachtické slobody, nevyskytujúce sa u nijakého národa, oheň osobitej chabrosti blčiaci ešte aj teraz v jeho krvi a len na poslednom mieste aj schopnosť pre všetky remeslá a vedy..." Ani jeden z maďarských historikov nezrátať, čím za lúpežnú, dobyvateľskú „slávu" maďarský národ zaplatil.

Spolužitie Slovákov s Maďarmi v stredoveku bolo vcelku pokojné. (Tisícročný útlak bol účelovým, obranným mýtom z našej strany.) Králi sa viac starali o poľovačky a intrigy v pretrvávajúcich bojoch o moc so šľachtou ako o ľud a jeho problémy. Viacerí uhorskí králi ostali v dobrej pamäti našich predkov, legendárneho kráľa Mateja mali skutočne radi. Disharmonické tóny do vzájomného spolužitia vniesli politici, predchodcovia tých, čo maďarský ľud vohnali do dvoch svetových vojen — obidva razy na strane pora-zených agresorov. Od chvíle, keď dotvorili maďarskú štátnu ideu, bolo po idyle.

Viedla k brutálnej maďarizácii, plánovitej genocíde nemaďarských národov Uhorska, i slovenského národa. Kronika maďarizácie ostane už naveky kronikou duchovného, materiálneho, ale aj krvavého teroru:

1836 — Uhorská vláda zakázala činnosť všetkých študentských spolkov.

1837 — V Liptovskej stolici zaviedli ako úradný jazyk a na školách ako povinný jazyk — maďarčinu.

1840 — Uhorský snem v Bratislave uzákonil maďarčinu ako úradný jazyk a vyhlásil ju za vyučovací jazyk na školách. Aj kňazi boli povinní ovládať maďarčinu.

1842 — „Hej, hej, opakujem vám to, že nikdy ani vo sne neexistoval nejaký slovenský národ.“ Lajos Kossuth v Pesti Hírlap

1847 — L. Kossuth v mene Výboru pre obranu vlasti vydal zatykač na „vlastizradcov“ L. Štúra, J. M. Hurbana a M. M. Hodžu a vypísal odmenu 50 zlatých za ich hlavy.

Poprava Viliama Šuleka a Karola Holubyho pri Hlohovci.

Maďarský štatariálny súd v Plešivci odsúdil na smrť slovenských národovcov Štefana Marka Daxnera, Jána Francisciho a Michala M. Bakulínyho.

1848 — V marci 1848 vyšlo 271. číslo Slovenských národných novín so senzačným podtitulom TOTO ČÍSLO VYŠLO BEZ CENZÚRY. SLÁVA SLOBODNEJ TLAČI ! Zakrátko — 9. júna — však noviny číslom 292 zanikajú. Krásne, burcujúce heslo — Sloboda, rovnosť, bratstvo — maďarskí šovinisti kaukliarsky zneužili. Ako podmienku vydávania Slovenských národných novín a Orla tatranského nariadi-li zložiť do siedmich dní (!) kauciu v nedostupnej výške — 2500 zlatých. Vydávanie novín muselo byť zastavené a redakcie rozpustené. Sloboda tlače na uhorský spôsob.

Maďarské gardy obsadili Záhorie, zatýkali povstalcov. Za každého bola vypísaná odmena 50 zlatých.

Odmenu za hlavy vodcov Slovenského povstania zvýšili na dvojnásobok: „Kdo nadzmlnených buričov (Hurbana, Hodzu, Štúra) lapí a prislúchajúcej vrchnosti odevzdá, dostane odplatu 100 zlatých w strjebre. " Pred farou v Hlbokom už stála šibenica. Maďarskí gardisti obesili Pavla Svatíka, Františka Kapitá-na a Juraja Langsfelda. Janka Kráľa deportovali zo Šiah do Pešti, kde ho súd (bez procesu) odsúdil na smrť. Čáčovského richtára Martina Bartoňa obesili len preto, že uňho našli Hurbanovu proklamáciu. V rozlúčkovom liste manželke sa vyznal, že „zomrieť za národ pokladám za vec chváľitebnú“, spolu s ním obesili aj Vojtecha Bemerta.

Maďarskí gardisti vypálili viaceré dediny. Aj Lubinu. Gustáv Zechenter-Laskomerský vo svojich pamätiach spomína, ako zachránil pred smrťou maďarského honvéda a o týždeň ho videl, ako drasticky popravoval slovenského povstalcu.

1869 — Za článok Čomu nás učia dejiny, uverejnený v Pešťbudínskych vedomostiach, súd v Pešti odsúdil Jozefa Miloslava Hurbana na 6 mesiacov žalára a 400 zlatých pokuty.

1874 — Uhorská vláda zatvorila tri slovenské gymnáziá a Maticu slovenskú. Jej majetok v hodnote 100 tisíc zlatých zhabala. Vo voľbách do uhorského snemu nebol zvolený ani jeden slovenský kandidát.

Minister vnútra Koloman Tisza zrušil Spolok miernosti (úspešný najmä v Trenčianskej župe), lebo neslovenskí krčmári sa sťažovali, že nemôžu platiť dane.

1879 —BOJ TISOVČANOV O SPEVOKOL TRVAL 28 ROKOV!

V tomto roku sa Tisovčania obrátili na stoličnú vrchnosť so žiadosťou o povolenie spevokolu. V žiadosti, ktorú koncipoval Dr. Samko Daxner, uviedli, že 40 spevákov už majú pripravených. Po dlhom čakaní a urgenciách si stolica vyžiadala zmeny, potom sa žiadosť aj so stanovami — stratila (!). V siedmom roku vybavovania žiadosti dostali Tisovčania pokutu 6,30 zlatých — akože za nedostatočné kolkovanie. Spor na súde vyhrali, ale povolenie neprišlo.

V jedenástom roku dodali nové stanovy — na odpoveď čakali rok. Bola negatívna. Tisovčania boli zanovití — sťažovali sa vláde v Pešti. Medzičasom boli voľby. Slúžny vyzval Tisovčanov, aby volili vládneho kandidáta, že sa za nich prihovorí. Tisovčania splnili aj túto najťažšiu podmienku. Nadarmo. Slúžny žiadosť vrátil — s pripomienkou, aby zmenili názov spevokolu. Stoličný časopis Gômôr prirovnal úsilie Tisovčanov k banditizmu. Po ďalších urgenciách sa vláda obrátila na obec o dobrozdanie.

Predstavenstvo obce žiadosť podporilo, aj takýmto dobovým argumentom—„... nemajú žiadne styky s ruským cárom, nebudú búriť proti vlasti, sú to ľudia nevinní". Český spisovateľ Karel Kálal na margo 28 rokov trvajúceho boja dodal — „Tenoristi zestárli a jsou z nich basisté, starší basisté už umreli..." A my dodávame, že o storočie neskôr ubehlo už viac ako sedem rokov od podania žiadosti (jednofarebným) mest-ským konšelom na postavenie súsošia spolupatrónov Európy, vierozvestov Cyrila a Metoda v Komárne.

1883 — ZLOČINNÝ SPOLOK — FEMKE

Maďarská vláda schválila stanovy tzv. Hornouhorskeho vzdelávacieho spolku (FEMKE), zameraného na maďarizáciu slovenskej mládeže. Vládou podporovaný spolok zakladal maďarské spolky, maďarské knižnice, maďarské čitateľské a spevácke krúžky, vydával svoj časopis. V tomto spolku sa zrodila rasisticky zvrátená idea deportácie slovenských detí na pomadžarčenie v maďarských kalvínskych rodinách.

1885 — uhorský minister vnútra poslal ostrihomskému arcibisku-povi zoznam všetkých „panslávskych" kňazov.

1887 — 1892 — DEPORTÁCIE DETÍ

V dobytčích vagónoch s číslami na krku deportovali Maďari 1462 chlapcov a dievčat vo veku od dvanásť do pätnásť rokov zo severných slovenských stolíc do Maďarska. Otrasná akcia sa skončila fiaskom a mnohými tragédiami. Väčšina detí sama utiekla a strastiplné cez hory putovala domov. Mnohé deti sa stratili, niekoľko desiatok zahynulo. Akcia „vzdelávacieho" spolku vzbudila pobúrenie v celej Európe. (Niektorí autori uvádzajú, že akcia pokračovala v skrytej forme. Podľa K. A. Medveckého sa v čase prevratu v Maďarsku nachádzalo až 60 tisíc násilne deportovaných detí.)

1888 — Keď zomrel náš neohrozený martýr Jozef Miloslav Hurban, budapeštianska vláda prikázala pochovať ho nie uprostred cintorína v Hlbokom, kde už mal vykopaný hrob, ale v zadnej nevysvätenej časti, kde pochovávali samovrahov a zločincov.

1889 — Pavla Mudroňa predvolali pred uhorskú inkvizíciu a obvinili ho z panslavizmu za to, že sa zúčastnil v Kyjeve na oslavách tisícročnej pamiatky pokresťančenia Rusov a Ukrajincov.

1893 — Maďarskí žandári s bajonetmi bránili ľuďom prístup na miesto spomienkovej oslavy (storočnice) J. Kollára v Mošovciach. Svetozára Hurbana Vajanského odsúdili na ročné väzenie za článok — Hyenizmus v Uhorsku.

1899 — Slúžny Jób v Liptovskom S v. Mikuláši zakázal Karolovi Salvovi používať v prejave slovo Slováč a jeho odvođeniny. Keď mu prekázalo — odňal mu slovo. Salva potom namiesto Slováč hovoril našinec a Lipták, a namiesto slovenský jazyk — náš materinský jazyk.

1890 — Andrej Kmeť v liste Karolovi A. Medveckému takto lapidárne opísal maďarizačnú taktiku ministerskeho predsedu K. Tiszu voči slovenským národovcom: 1) finančne zničiť, 2) zapliesť do zločinu, 3) mocou zadlaviť.

1892— Posledný rok (oficiálnej) deportácie slovenských detí. Z Nitrianskej stolice odvliekli 174 chlapcov a dievčat. 8. septembra mala byť posviacka pomníka, ktorý Hurbanovi postavili vďační farníci. Senický slúžny Timotej Fridecký nakomandoval do Hlbokého štyristo maďarských žandárov. Cintorín obklúčili, smútočné zhromaždenie rozohnali, posviacku prekázali.

1896 — Vyhlásenie mileniálnych osláv „zaujatia vlasti". Jedným z cieľov osláv bolo zintenzívnenie maďarizácie nemaďarských občanov Uhorska. Tomu malo poslúžiť aj založenie tisíc čisto maďarských škôl na nemaďarských územiach štátu.

1898 — Začiatok tvrdých systémových represálií proti slovenským publicistom. V priebehu nasledujúcich dvoch rokov obžalovali z panslavizmu vyše 500 ľudí: časť z nich odsúdili na 83 rokov väzenia, pokuty dosahovali neúnosné výšky, až 40 tisíc korún. V spomínanom čase sa konalo vyše sto procesov, medzi najväčšie patril tzv. banskobystrický.

Pod zámenkou reformy, ktorú nariadil pápež Lev XIII., ministerstvo vnútra zrušilo jedinú slovenskú samosprávnú rehoľnú štruktúru — františkánsku kustódiu. Rozdelili ju medzi dve maďarské provincie a slovenských rehoľníkov poprekladali do maďarských krajov.

Slovenskú cirkevnoliterárnu školu v banskobystrickom seminári zrušili. Archív a knižnicu zhabali a čiastočne aj spálili. Slovenské literárne krúžky a knižnice potom zrušili aj v iných seminároch.

1900 — Šesť slovenských bohoslovcov vylúčili z evanjelického teologického ústavu za to, že sa podpísali po slovensky na fotografiu.

Trestalo sa aj za pieseň hoci len — zahvízdanú. Pavel Harciník, drotár, účastník vzbury v Kragujevci, si odsedel týždeň väzenia za pieseň Hore Váhom, dolu Váhom, ktorú si zanôtil vo vlaku hore Považím. Maďarská vláda nepovolila zriadenie jednoročnej gazdinskej školy pre dievčatá, hoci Živena mala toto právo v stanovách spolku. Inšpektor Libertíny v Hlohovci zväžal slovenské a české knihy na hromady a páľil ich.

1905 — Vo Vieske pri Banskej Bystrici donútil učiteľ deti, aby s pravicom na srdci prisahali: „Prisaháme, že po slovensky sa zhovárať nebudeme, a keď zbadáme, že sa voľaktorý spolužiak po slovensky zhovára, oznámime to pánu učiteľovi. "

1907 — Ministerstvo kultúry a výučby vydalo 9. augusta pod číslom 71251 školdozorcom nariadenie, ktorého cieľom bolo odvádzať slovenských chlapcov za učňov do maďarských oblastí.

„Zákaz vychádzky na Javorinu. Ako sme v 95. čísle Národných novín ohlásili, dňa 22. augusta mala byť zábavná vychádzka podjavorinského obyvateľstva na Javorinu. Stalo sa slúžnovské hovädstvo, že jednoduchú, bez programu vychádzku do slobodných hôr zakázali! Po všetkých obciach bubnovali, že výlet na Javorinu je zakázaný. Koho tam nájdú, bude platiť 200 korún pokuty. Takéto slúžnovské hovädstvo zaslúžilo by náležitú repúziu, lebo vyjsť do hory nepatrí ešte medzi zakázané veci. A títo holomci opovažujú sa hovoriť o uhorskej slobode a ‚ústavnosti‘. Strachy na Lachy, ale pokiaľ sa budeme báť takých zákonov?"

Národné noviny 22. augusta 1907

Na sneme v Pešti odhlasovali smutnoznáme, tzv. Apponyiho školské zákony, ktoré mali urýchliť konečnú maďarizáciu zvyšných národných škôl v Maďarsku.

1907 — MASAKER V ČERNOVEJ

Z iniciatívy Andreja Hlinku sa v Černovej staval kostol, ktorý navrhol známy slovenský architekt M. M. Harminc. Čemovčania pochopiteľne chceli, aby kostol vysvätil ich rodák — Hlinka. Keďže Hlinka bol v tom čase postihnutý (suspendáciou ab officio et ordine), Čemovčania žiadali vysviacku odložiť, kým sa záležitosť v Ríme nevyrieši, cirkevná a svetská, čiže maďarská a maďarónska vrchnosť s odkladom nesúhlasila. Spišský biskup Párvy dal liskovskému farárovi Martinovi Pazúrikovi príkaz, aby kostol v Černovej vysvätil 27. októbra — za každú cenu. Ako kňazskú posilu mu prideliť cudzieho kňaza Fischera. (London Times z 29. októbra 1907 v článku Osudná vzbura v Uhorsku uvádza, že cirkevných predstaviteľov sprevádzalo 16 žandárov.)

Rozhorčení Čemovčania sa zhromaždili pred dedinou, aby vlastnými telami zatarasili cestu predstaviteľom vrchnosti. Hlavný slúžny v Ružomberku Pál Andaházy bol podobne ako biskup Párvy muž zbabelého ducha a aby sa poistil, ihneď po príchode do úradu sa v koči náhlil do kasární a veliteľa posádky pplk. Prayera požiadal o stotinu vojakov. Ten odmietol, lebo v kasárňach bolo iba 25 vojakov, aj

to nováčikov.

Andaházy šiel od vojakov na ružomerskú faru, kde údajne vyzval kňazov, aby do Černovej nešli, ale zároveň určil svojho nástupcu Zoltána Pereszlényiho, aby ho pri vysviacke zastupoval. Na malom námestí obce ich čakalo asi dvesto Černovčanov odhodlaných neustúpiť. Keď kočiši hnali kone proti ľudu, vznikla šarvátka a Pereszlényi, ktorý nevedel po slovensky, dal rozkaz — strieľať!

Na mieste zostalo 9 mŕtvych. Z pätnástich ťažko ranených zomrelo ďalších 6 ľudí, okolo 60 utrpelo ľahšie zranenia, 41 účastníkov udalosti zatkli. V následnom súdnom procese odsúdili 22 mužov a 16 žien na 36 rokov aj 6 mesiacov žalára. Pála Andaházyho za 15 mŕtvych a desiatky ranených odsúdili na pokarhanie a zaplatenie 32 korún súdnych poplatkov!

Správa o streľbe do bezbranného obyvateľstva obletela svet. Protestovali predstavitelia Slovákov doma i v Amerike, nórsky básnik Bjornstjerne Björnson, škótsky historik a publicista R. W. Seton-Watson, Rakúšan W. Richter, Angličan W. Steed a ďalší. Milan Hodža, slovenský poslanec v uhorskom parlamente, interpeloval — predseda snemu Gyula Andrássy mu odpovedal ako Maďar a po maďarsky: „Tragédiu v Černovej zapríčinili slovenskí vlastenci. “

A keď sa rakúsky parlament z iniciatívy predsedu Wekerleho obrátil na peštiansky parlament s dôraznou požiadavkou na uhorskú vládu, aby dodržiavala národnostný zákon, T. Batthyányi to komentoval tiež ako cynický šovinista: „Fakt, že tento návrh v rakúskom parlamente prerokovali a prijali, je jednoducho infámia a darebáctvom.“ (Infámia — hanebnosť, podlosť.)

1914 — Uhorská vláda nariadila zhabať celý náklad diel Slováci, vývin ich národného povedomia a Krátka história Slovákov. Zároveň začala trestné stíhanie proti autorovi, historikovi Júliusovi Bottovi, ktoré trvalo až do roku 1918.

1914 — 1918 — Pri Čalove zriadili zajatecký koncentračný tábor. Zahynulo v ňom vyše šesťtisíc Srbov a niekoľko sto Slovákov.

1918 — KRAVAVÝ KRAGUJEVAC

Rakúsko-uhorskí katani odsúdili 89 účastníkov najväčšej vzbury v rakúsko-uhorskej armáde. 44 Slovákov, príslušníkov 71. pešieho pluku z Trenčína, známeho ako Drotársky regiment, popravili. Ostatné mužstvo donútili pozeráť sa na masovú vraždu. V areáli Bratislavského hradu zastrelili 10. júna Martina Jurzu a Jána Škapíka, ktorí odmietli pokračovať v nezmyselnej vojne. (Keď mestská rada roku 1925 schválila návrh na dôstojný pohreb a pamätník, maďarská tlač ako na povel spustila proti návrhu zúrivú kampaň.)

1918 — TEROR HELTAYOVCOV

V poslednom roku prvej svetovej vojny bola Bratislava do konca roka v moci maďarských orgánov. Maďarsko si na Bratislavu robilo nároky. Židovská komunita demonštrovala za pripojenie k Maďarsku. Maďari nerešpektovali zámer dohodových mocností vyriešiť spor o mesto v prospech Československa. Rozhodli sa udržať ho za každú cenu, za krajný ústupok považovali jej vyhlásenie za slobodné mesto.

V rámci týchto čachrov vyslali Maďari do Bratislavy oddiel maďarskej národnej stráže pod velením npor. Heltaya. Oddiel v počte asi 600 mužov, zložený z námorníkov a demoralizovaných živlov, mal zastaviť postup čs. vojska, zabrániť obsadeniu Bratislavy a čs. vojsko vytlačiť za moravské hranice. Heltayovci rozpútali na západnom Slovensku teror, dopúšťali sa násilností a lúpeží. Snorili po slovenských národovcoch, 18. novembra 1918 vyplienili byt poslancovi a kňazovi F. Jurigovi, ktorého chceli zatknúť. Za podpory pancierového vlaku obsadili Trnavu.

„Podvečer nastal pokoj, ale nie nadtľho, lebo prišla presila maďarských námorníkov od Bratislavy a nič netušiacich (českých) četníkov, ktorí strážili stanicu, postrieľali. Potom idúc popri múroch, vtiahli do mesta, kde prepadli ostatných četníkov... Maďarskí námorníci boli obyčajní trestanci, ktorí boli pod tou podmienkou vypustení, ak budú bojovať proti legionárom. Boli výborne vyzbrojení a ošatení. Heltayovci vystrájali aj vo Veľkých a Malých Brestovanoch a Horných Lovčiciach. "

(Karol A. Medvecký: Slovenský prevrat)

1918 — MASAKROVANIE OBYVATEĽSTVA

Vysoká nad Kysucou. Maďarskí vojaci „po trápení" zastrelili „národného nadšenca" Františka Polánskeho.

Turzovka. Na dedinu strieľali z kopca z guľometu. „Boli to Židia a niekoľko maďarských vojakov z Čadce."

Nemšová. Maďarskí vojaci zastrelili občanov Mačku a Bajzíka. „V Nemšovej boli aj dve obeť z českých vojakov, ktorí padli pri zrážke s maďarskými Židmi." Modrovka. Maďarskí žandári zastrelili piatich mládencov.

Veľké Kostorany. Tretieho novembra zastrelili 15-ročného Teofila Čúzyho a 19-ročného Michala Luhu.

Dubovany. Deviateho novembra zastrelili Magdalénu Kondelovú.

Kocurice. „... začali do ľudu strieľať. Mnohých ranili a mnohí smrteľným zraneniam podľahli".

Východná . „... na ulici a v sklepoch boli niekoľkí obyvatelia zabití a poranení".

Slatina. „... 3. novembra maďarskí žandári zastrelili dvoch roľníkov práve prišlých z vojny: Martina Konôpku (2Cool a Ondreja Pašku (29). Tí v revolučnom zápale odopreli zložiť zbraň a pušky, ktoré si z bojišťa priniesli s tým, že ich odovzdajú len čs. úradom. Z toho povstala hádka medzi nimi a žandármi, v ktorej naši Slatinci boli usmrtení".

Žarnovica . „... za prevratu panoval veľký hlad. Nič sa nedalo kúpiť. Preto vzbúrený ľud za pomoci vracajúcich sa vojakov vzbúrili sa proti Židom a obchodníkom, ktorých vyraboval. Potom prišiel rad aj na súkromné domy... Nastal boj medzi ‚nemzetormi' a ľuďom: boj bol hrozný. Neúprosní vojaci začali strieľať do ľudí. Nastal hrozný krik a zmätok. Po krátkej strelbe ostalo ležať desať mŕtvych a veľa ranených... Ľudia sa najviac zlostili na obchodníkov, vojenných zbohatlíkov. Ženy sa mužom ponosovali pre rozličné neprávosti."

Urmín. „O niekoľko dní maďarsko-židovská garda postrieľala niekoľko ľudí a zapálila ich domy. Príchod čs. vojska urobil koniec neporiadkom."

Majcichov . Traja zastrelení. „Duchovný sa márne (maďarským žandárom) primlúval. Len toľko mohol vymôcť, že ich nezahrabali v jame pri potoku, ale na cintoríne, kde hneď boli aj pochovaní."

Chtelnica. „Do obce prišlo asi 500 ozbrojených Židov a Maďarov, aby sa pomstili na ľuďoch. Boli to väčšinou synovia vyrabovaných Židov, vrátiť sa z vojny. Katolícky farár musel im dať kľúče od veže, lebo ináčej by ho bo zabili... do najvyššieho okna vyvliekli guľomet a odtiaľ strieľali po ľuďoch. Ľudia sa síce poskrývali, ale jednako desiatich boli zastrelení niekoľkí ranení. V našej dedine na-stal hrozný strach, najmä keď v susednej obci vyšľahli veľké plamene. Nepokoj sa rozmáhal, čím ďalej, tým viac. Ľudia zväčša ani nespali. Neskoršie však prišla pomoc od Malaciek. Čs. vojsko rozohňalo Židov, a tak všade bol zavedený poriadok."

Hriňová . „Na Hriňovej postrieľali mnohých ako zajacov na poli. Podobne bili a mučili národ na Kokave, Ľuboreči, Ábelovej, Hornom Tisovníku a inde. Martina Juríčka na Čakankách vyrabovali a medzi iným odniesli mu aj 14 tisíc korún. Podobných prípadov je na stá. Celé okolie žije v neslýchanom terore. Na Trhanovej a na Kriváni usmrtili na desiatky našich.“

Málíнец. „Na Málinci na Látkach zastrelili na cintoríne sedem ľudí a mnohých mučili.“

Nové Mesto nad Váhom. „Maďarsko-židovskí gardisti zastrelili osem alebo až jedenásť neozbrojených dedinčanov, ktorí prišli na jarmok.“

(K. A. Medvecký: Slovenský prevrat)

To je časť z autentických svedectiev z dokumentárnej knihy Karola A. Medveckého Slovenský prevrat. Strieľalo sa takmer na celom Slovensku. Pri Seredi, v Bábinej, Sáse, Radošinej, Hornom Čepeni, Dolných Zeleniciach, Ompitáli, Modre, Rybároch, Ocovej, Víglaši, Liborči, Malých Stankovanoch, Borovciach, Veselom, Oslanoch. V Siladiciach vojaci zastrelili 19-ročného Štefana Hulína a 23-ročného Ernesta Bučka z Bučian i neznámeho ruského zajatca. Krv tiekla v Čiernom Balogu, Tesároch, vo Veľkej Mani „niektorým polámali ruky a nohy“, strieľalo sa vo Veľkej Kotešovej, Nitrianskom Rudne, Mlyňanských Tesároch. Počet zavraždených roku 1918 nie je dodnes zrátaný!

Medzi nimi desiatky vojakov, čo prežili strastiplnú vojnu, do ktorej ich vohnala prehnitá monarchia. Padli doma, zabili ich príslušníci „panského“ a „vyvoleného“ národa.

1919 — MAĎARSKÍ BOLŠEVICI NA SLOVENSKU

Krátko po tom, ako sa maďarskí bolševici pod vedením Belu Kuna zmocnili vlády a vyhlásili Maďarskú republiku rád, vtrhli na Slovensko. Za ich réžie vyhlásili v Prešove Slovenskú republiku rád. Za socialistickými heslami sa zreteľne črtali kontúry — Veľkého Uhorska. Maďarská bolševická armáda siahla k osvedčenej zbrani okupantov — k teroru.

11. júna 1919 vyplienili a podpálili dedinu Dačov Lom. Spôsobili škodu za dva aj pol milióna korún.

„V levickej kamennej bani popravili dve osoby.“

Mešťanostu z Kálnice a dvoch úradníkov zastrelili v pieskovni.

Antona Prokopa obesili v Detve na lipu. Jeho matku donútili zúčastniť sa na poprave.

Legionárovi Mikulovi Lipnickému odrezali uši a nos a do rozpáraného brucha mu strčili baganče. Stalo sa v Kňaziciach.

Nitrianskeho občana Šulgana zastrelili pri Vrábľoch. Sám si musel vykopať hrob.

„Pri Rimavskej doline postrieľali nevinných ľudí.“

„... v Modrom Kameni a v Haliči vyrabovali všetky stroje zo súkromnej fabriky, naložili na vlaky a odviezli.“

„Keď Maďari ustupovali smerom ku Kriváň-Detve, hodil jeden z nich ručný granát do skupiny slovenských detí, hrajúcich sa na trávniku pred Dobronivou. Granát jedno dieťa zabil, dve poranil, boli to deti jednej matky.“

„Bolševici chodili s vozmi, na ktoré zberba maďarských veľkých miest, najmä ženy, brali a odvážali do Maďarska veľké zásoby rozličných životných potrieb. Aj dobytok a šatstvo brali.“

V Hermanovciach zavraždili katolíckeho farára Majána.

Muránskeho farára Jána Šarlóša postrelili a zaživa pochovali.

BILANCIA MAĎARSKÉHO BOLŠEVICKÉHO VPÁDU (neúplná)

V bojoch o Slovensko padlo 964 mužov, z toho 39 dôstojníkov. Zranenie utrpelo 2830 vojakov, z toho 103 dôstojníkov.

Počet zavraždených civilných osôb nie je dosiaľ upresnený.

1938 — ROK VIEDENSKÉHO DIKTÁTU

V Šuranoch na Vianoce zastrelili 19-ročnú Máriu Kokosovú za to, že veriaci v kostole spievali slovenskú hymnu (zastrelené dievča bolo pritom hluchonemé). Sedem Šurancov zranili. Vyše 30 mužov a žien zatkli. Jána Burana za to, že zasiahnutú Kokosovú odniesol k lekárovi Ladi-slavovi Slávikovi. Veliteľom asi 12 —14 maďarských žandárov bol János Galambos.

1939 — Ihneď po okupácii južného Slovenska likvidovali slovenské školy. Zrušili 28 meštianskych, 386 ľudových škôl a 10 gymnázií. Z Košíc vyhnali slovenského biskupa Jozefa Cárského.

SMRŤ ZA PIESEŇ

Na Tri krále v obci Čechy pri Nových Zámkoch zastrelili maďarskí honvédi 30-ročnú Katarínu Mihalíkovú, matku dvoch detí vo vysokom stupni tehotenstva, a 14-ročného chlapca Ferdinanda Šuláka. Dôvod: po bohoslužbe spievali slovenské hymnické piesne.

Vinodol. Zastrelili Pavla Múdreho.

Košická Nová Ves. Maďarskí vojaci mučili kňaza Jozefa Baloga za to, že v deň príchodu M. Horthyho do Košíc sa nezúčastnil na manifestácii, ale slúžil omšu. (Bývalý minister vnútra Edmund Beniczky 31. mája 1925 v novinách Az Ujság obvinil M. Horthyho z účasti na vražde novinára B. Somogyiho a jeho priateľa B. Bacsóa roku 1920. Roku 1945 žiadalo Maďarsko vydať Horthyho ako vojnového zločinca, roku 1993 po prevoze jeho pozostatkov z Portugalska, kde Horthy roku 1957 dožil u fašistického diktátora Salazara, mu v Maďarsku usporiadali pompézny štátny pohreb za účasti celej budapeštianskej vlády.)

Kolta. Jeden občan zastrelený.

BOMBY NA SPIŠSKÚ NOVÚ VES Deväť maďarských lietadiel 24. marca 1939 bombardovalo letisko otvoreného mesta. Vlastivedný slovník obcí na Slovensku uvádza trinásť, podľa iných prameňov bolo šestnásť obetí, 27 vojakov a civilov bolo ranených. Historickou iró-niou je fakt, že medzi obeťami boli dvaja — Maďari.

„... 24. marec 1939 bol prvým čiernym dňom Slovenského štátu — tým smutnejším, že nám ho pripravili Maďari, ktorí sa k nám priateľsky prihovárajú a ubezpečujú nás, že chcú s nami bratsky spolunažívať“.

(Slovensko, časopis Matice slovenskej, 1939)

Letecký útok na Spišskú Novú Ves bol vlastne vyvrcholením nevyhlásenej maďarsko-slovenskej, tzv. Malej vojny, ktorá si na našej strane vyžiadala 36 ľudských životov. Jednou z jej obetí bol aj 19-ročný Gustáv Ďuračka z Malých Ripňan, nováčik, ktorý do Spišskej Novej Vsi narukoval 1. marca 1939.

BOMBARDOVANIE KOŠIC — ZÁMIENKA NA VSTUP MAĎARSKA DO VOJNY

26. júna 1941 tri lietadlá s nemeckými výsostnými znakmi zhodili na Košice 27 bômb. Maďari i Nemci v dojemnej zhode rozhlásili do sveta, že išlo o sovietske lietadlá. Neskôr vyšlo najavo, že strojcami tejto provokácie boli nemecký generál Futterer a generál maďarského generálneho štábu Ujházy. Priamy príkaz na bombardovanie vydal ministerský predseda fašistickej vlády László Bárdossy, po vojne odsúdený ako vojnový zločinec. Príznačné — roku 1999 sa v Maďarsku ozvali hlasy, požadujúce jeho rehabilitáciu.

1945 - ZLOČINY NYILAŠOVCOV

Nie sú dosiaľ dostatočne zdokumentované, v máloktorej kronike na južnom Slovensku je o nich zmienka. To isté platí aj o zločinoch spáchaných na slovenských obyvateľoch v Maďarsku. (Gustáva Fiačana, prvého redaktora Slovenskej jednoty, väznili a týrali takmer rok. Keď odmietol úplatok šesťtisíc forintov, obvinili ho, že disponuje 350 gardistami, má osem ťažkých guľometov, dve delá a že tajne podmínoval verejné budovy.)

Vladimír Ferko: Zákon smotany

=====